

**SOSIALIDEMOKRATIA
JA DUUMAN VAALIT¹¹⁹**

*Kirjoitettu tammikuun 13—14
(26—27) pnä 1907*

*Julkaistu tammikuussa 1907
erillisenä kirjasena
„Novaja Duma“ kustantamossa*

*Julkaistaan kirjasen
tekstin mukaan*

SOSIALIDEMOKRATIA JA VAALIT PIETARISSA

Pietarin sosialidemokraattisen järjestön konferenssi teki päätöksen, ettei tehdä blokkia kadettien kanssa, vaan ehdotetaan sopimusta trudovikeille ja sosialistivallankumouksellisille. Menshevikit esittivät muodollisin perustein useita vastalauseita ja jäätyään vähemmistöksi lähtivät pois konferenssista.

Liberaaliset sanomalehdet ovat jo nostaneet ison melun tämän tapahtuman johdosta. Heidän ennakkonäkemyksensä on sosialidemokraattisen puolueen kahtiajakaantuminen, ja he kiiruhtavat tekemään koko joukon poliittisia johtopäätöksiä. Kaiken tämän vuoksi on erittäin tärkeätä, että jokainen tietoinen työläinen olisi täysin selvillä siitä, mitä Pietarin sosialidemokraattisessa järjestössä oikeastaan tapahtuu ja miten näihin tapahtumiin on suhtauduttava.

Siksi aiomme tarkastella tämän tapahtuman johdosta herääviä peruskysymyksiä, nimittäin: 1) konferenssin kokoonpanoa; 2) menshevikkien poislähdön välitöntä syytä — Keskuskomitean yritystä jakaa konferenssi kahteen osaan, kaupungin ja läänin konferenssiksi; ja 3) *koko tapahtuman merkitystä*, varsinkin Pietarissa käytävää vaalikamppailua silmälläpitäen.

I

SOSIALIDEMOKRAATTISEN KONFERENSSIN KOOLLEKUTSUMISEHDOT JA KOKOONPANO

Pietarin järjestön konferenssin piti tehdä lopullinen päätös nykyhetken tärkeimmästä poliittisesta kysymyksestä, nimittäin: solmitaanko Duuman vaalien ensi vaiheessa sopimuksia kadettien kanssa vai ei?

Venäjän sosialidemokraattinen työväenpuolue on järjestetty demokraattisesti. Se merkitsee, että kaikkia puolueen asioita hoitavat välittömästi tai edustajien välityksellä kaikki puolueen jäsenet yhtäläisin oikeuksin ja ilman mitään poikkeuksia; sitä paitsi puolueen kaikki toimihenkilöt, kaikki johtavat kollegiot, kaikki elimet ovat valinnallisia, tilivelvollisia ja vaihdettavia. Pietarin järjestön asioita hoitaa valinnallinen VSDTP:n Pietarin komitea. Mutta Pietarin järjestön ylimpänä elimenä on *järjestön edustajain konferenssi*, koska kaikkia puolueen jäseniä (noin 6.000 henkeä) on mahdotonta saada koolle. *Kaikilla* järjestön jäsenillä on oikeus lähettää edustajia tähän konferenssiin: yksi edustaja määrättyä puoluejäsenmäärää kohti, esim. 1 edustaja jokaista 50 puolueen jäsentä kohti, niinkuin oli säädetty viimeksi pidetyn konferenssin suhteen. Näiden edustajien pitää olla kaikkien puolueen jäsenten *valitsemia*, ja edustajain päätös kysymyksestä on koko paikallisjärjestöön nähden ylin ja lopullinen päätös.

Mutta ei siinä vielä kaikki. Jotta kysymyksen ratkaiseminen olisi todella demokraattista, siihen ei riitä järjestön valinnallisten edustajain koollekutsuminen. On välttämätöntä, että edustajia valitessaan järjestön *kaikki* jäsenet sanovat samalla *itsenäisesti ja kukin puolestaan* sanansa koko järjestöä kiinnostavasta kiistakysymyksestä. Demokraattisesti organisoidut puolueet ja liitot eivät voi periaatteellisesti kieltäytyä kysymästä tätä poikkeuksetta kaikilta jäseniltä, ei ainakaan tärkeimmissä tapauksissa ja varsinkaan silloin, kun on puhe sellaisesta poliittisesta toiminnasta, jossa *joukot* esiintyvät itsenäisesti, esim.: lakko, vaalit, jonkin suuren paikallisen laitoksen boikotointi j.n.e.

Miksi edustajain lähettämistä pidetään näissä tapauksissa riittämättömänä? Miksi puolueen *kaikkien* jäsenten keskuudessa on suoritettava kysely eli niin sanottu „kansanäänestys”? Juuri siksi, että joukkotoimintojen menestymiseksi on välttämätöntä, että jokainen työläinen osallistuu niihin tietoisesti ja vapaaehtoisesti. Lakko ei voi olla yksimielinen eikä vaaleja voida toimittaa tietoisesti, ellei *jokainen työläinen* ole ratkaissut omalta kohdaltaan täysin tietoisesti ja vapaaehtoisesti kysymystä: tehdäänkö lakko vai ei? äänestetäänkö kadetteja vai ei? Kaikkia poliittisia kysymyksiä on mahdoton ratkaista kysymällä asiaa puolueen kaikilta jäseniltä; se olisi ainaista, väsyttävää, hyödytöntä äänestämistä.

Mutta tärkeimmät kysymykset ja eritoten sellaiset, jotka ovat suoranaisesti yhteydessä *itse joukkojen* tiettyyn toimintaan, on demokratismen nimessä ratkaistava siten, ettei ainoastaan lähetetä edustajia, vaan myös kysytään asiaa puolueen kaikilta jäseniltä.

Juuri sen vuoksi Pietarin komitea päätti, että konferenssin edustajain vaalit toimitetaan ehdottomasti *sen jälkeen*, kun puolueen jäsenet ovat pohtineet kysymystä, pitääkö kadettien kanssa solmia sopimuksia, *sen jälkeen*, kun kaikki puolueen jäsenet ovat äänestäneet tästä kysymyksestä. Vaalit ovat sellainen toimenpide, johon joukot osallistuvat välittömästi. Sosialistit pitävät perusvoimana joukkojen tietoisuutta. Siis *jokaisen* puolueenjäsenen on ratkaistava tietoisesti kysymys, pitääkö vaaleissa äänestää kadetteja vai ei. Tämän tai tuon tietoisin ja lujan päätöksen tekeminen käy kullekin mahdolliseksi vasta *sen jälkeen*, kun kaikki koolla olevat puolueen jäsenet ovat käsitelleet avoimesti tätä kysymystä. Vain silloin, kun päätös tehdään tällä pohjalla, konferenssin edustajain vaaleja ei tulla enää toimittamaan kummisukulaisuuden, mielisuosion tahi tottumuksen perusteella („me muka valitsemme *oman* Nikolai Nikolajevitshimme tai Ivan Ivanovitshimme!”), vaan siten, että „alakerrokset” (s.o. *kaikki* puolueen jäsenet) *itse* määrittelevät tietoisesti poliittisen menettelynsä*.

Duuman vaaleja, s.o. ensimmäistä ja perusäänestystä, jolloin valitaan valtuusmiehet eli valitsijamiehet, ei toimiteta edustajain välityksellä, vaan sen tekee kukin valitsija erikseen. Jos me siis haluamme olla käytännössä eikä vain sanoissa todella *demokraattiseksi työväenpuolueeksi* järjestäytyneitä sosialisteja, niin meidän on pyrittävä siihen, että *jokainen työläinen* tekisi itselleen selväksi kysymyksen, äänestetäänkö kadetteja vai ei. Edustuksen uskominen tutulle Ivan Ivanovitshille tahi kelpo Sidor Sidorovitshille ei riitä, vaan on kiistakysymyksen *olemusta* käsiteltävä *tietoisesti* „alakerroksissa”. Vain silloin demokraattinen päätös tulee olemaan tietoinen ja demokraattinen *joukkojen*

* Eräät sanovat, että valitsijat voivat itse kysymyksestä äänestämättäkin valita edustajan ottamalla perustaksi edustajan *katsomusten* tuntemuksen. Mutta tämä pitää paikkansa vain silloin, kun kysymyksessä on edustajan katsomukset *kokonaisuudessaan* eikä jokin erikokoiskysymys, joka on sidottu itse joukkojen toimintaan. Kieltäytyminen äänestämästä vaaliohjelmasta (joko kadettien kanssa tehtävän blokin puolesta tai sitä vastaan) olisi näin ollen merkinä valitsijan katsomusten epäselvyydestä, hänen epäroinnistään, siitä, että hän ei ole täysin yhtä mieltä edustajansa kanssa.

päätös eikä yksinomaan „tuttavuuskaupalla” lähetettyjen edustajain päätös.

Pietarin komitea on *koko* Pietarin ja Pietarin läänin sosialidemokraattisen järjestön valittu johtaja. Voidakseen johtaa *joukkoja* sellaisessa asiassa kuin Duuman vaaleissa sen velvollisuutena (jos se tunnustaa demokratismin muutenkin eikä vain sanoissa) oli saada *joukot kokonaisuudessaan* osallistumaan tietoisesti vaaleihin. Ja jotta koko joukon osanotto vaaleihin olisi tietoista ja yksimielistä, on välttämätöntä, etteivät ainoastaan puolueen edustajat, vaan myös jokainen puolueen jäsen vastaisi selvästi omalle Pietarin komitealleen: kannattaako hän vai ei sitä, että tehdään sopimuksia kadettien kanssa.

Sellainen on „väittelyn”, s.o. edustajanvaalien edellä heränneen pahimman kiistakysymyksen *käsittelyn* merkitys. Jokaisessa puolueen jäsenten kokouksessa oli ennen edustajain valitsemista konferenssiin *käsiteltävä* ensin poliittinen kiistakysymys, kuultava Pietarin komitean, s.o. johtavan paikallisjärjestön, selostajan selostus ja annettava puheenvuoro myös muiden mielipiteiden kannattajille. Käsittelyn jälkeen *kaikki* puolueen jäsenet äänestävät siitä, kannattavatko he vai eivät sitä, että tehdään sopimuksia kadettien kanssa. Äänestyksen tuloksen tarkastavat kummankin suunnan (jos järjestössä on kaksi suuntaa tässä kysymyksessä) edustajista muodostetun kontrollikomission jäsenet. Vain silloin, kun noudatetaan näitä ehtoja, Pietarin komitea voi todella tietää *koko* puoluejäsenjoukon *tietoisien* mielipiteen eikä sen siis tarvitse johtaa summamutikassa, vaan se voi nojautua siihen, että joukot ovat täysin selvillä kysymyksestä.

Meidän piti antaa tämä selitys sen vuoksi, kun konferenssissa syntyi kinaa „väittelyn” ja kaikkien puolueen jäsenten keskuudessa suoritetun kyselyn johdosta.

Tuollaisten kinastelujen perusteettomuus on puolueen jäsenille sitäkin ilmeisempää, koska marraskuun 10. päivätyssä kirjeessään, joka koskee kysymyksen (tehdäänkö sopimuksia) ratkaisemista paikallisjärjestöissä, Keskuskomitea itse suorastaan suosittelee, että kaikki puolueen jäsenet „*käsittelisivät alustavasti*” kysymystä.

Tarkastelkaamme nyt itse konferenssin kokoonpanoa. Ensin siihen annettiin osallistua kaikkien edustajien, jotka oli valittu jossakin järjestössä, vaalien tuloksia

tarkastamatta (s.o. „mandaatteja” eli valtuuksia tarkastamatta). Valtuutettuja eli edustajia oli kaikkiaan 71, joista 40 bolshevikkia ja 31 menshevikkiä. Tässä tuon määrän jakautuminen piireittäin:

Vasiljevski Ostrovin.....	7	bolshevikkia,	6	menshevikkiä.	Yhteensä	13
Viipurin.....	2	”	5	”	”	7
Kaupungin.....	5	”	7	”	”	12
Rautatien.....	1	”	2	”	”	3
Latvialaisten.....	2	”	—	”	”	2
Moskovan.....	4	”	5	”	”	9
Narvan.....	—	”	—	”	”	—
Nevskin.....	2	”	1	”	”	3
Piirikunnan.....	9	”	2	”	”	11
Käsityöläisten (kauppa- apulaisten).....	4	”	1	”	”	5
Pietarin.....	3	”	2	”	”	5
Eestiläisten.....	—	”	—	”	”	—
Sotilasjärjestö.....	1	”	—	”	”	1
Yhteensä	40	”	31	”	”	71

Sitä paitsi poissa oli kaksi eestiläisten edustajaa (kumpikin bolshevikkeja) ja yksi latvialaisten edustaja (menshevikki). Heidät mukaanlukien olisi ollut 42 bolshevikkia ja 32 menshevikkiä.

Tästä näkee, että jo *alunperin*, ennen valtuuksien tarkastamistakin, bolshevikit olivat enemmistönä. Kaikki ja kaikenlaiset puheet siitä, että bolshevikkien ylivoima oli „keinotekoista”, raukeavat siis itsestään. Menshevikit ovat nyt alkaneet valittaa jopa porvarilehdistössäkkin sitä, että bolshevikit eivät vahvistaneet kaikkia valtuuksia. He ovat vain unohtaneet ilmoittaa tuolle lehdistölle, että *myös ennen* mandaattien tarkastusta, *ennen* uutta valtuuksien tarkastusta, enemmistö oli *kuitenkin* bolshevikeilla!

Ratkaistaksemme vieläkin selvemmin ja samalla lopullisesti tämän kysymyksen, joka koskee ylivoimaa konferenssissa, otamme *puolueen jäsenten antamien äänten kokonaisuuden* emmekä mandaattien (valtuuksien) määrää.

Saamme silloin tällaisen kuvan:

Kiistämättömiä ääniä	1.848	bolshevikk. puolesta ja	787	menshevikk. puol.
Kiistettyjä	300*	”	946	”
Kaikkiaan ääniä	2.148	”	1.733	”

* Tähän kuuluvat myös ne 185 ääntä, jotka konferenssin päätöksellä on tunnustettu täysin oikein kootuiksi. Ilman niitä kiistämättömiä ääniä on 1.663.

Siis äänestykseen osallistui kaikkiaan lähes 4.000 puolueen jäsentä (3.881 henk.). Bolshevikkien ylivoima *tekee yli 400 ääntä*.

Näin ollen on epäilemätöntä, että siinäkin tapauksessa, jos *kaikki* kiistetytkin äänet tunnustetaan laillisiksi, jää bolshevikeille sittenkin huomattava ylivoima. Siis tämän tai tuon äänierän laillisuudesta tai epälaillisuudesta käydyt kiistat eivät lainkaan koskeneet kysymystä bolshevikkien ylivoimasta; kiisteltiin siitä, miten saataisiin noudatetuksi täydelleen demokraattisen edustuksen periaatetta.

Minkä vuoksi bolshevikit kuitenkin jääväisivät osan valtuuksista (mandaateista)? Sen vuoksi, että *kiistettyjä* mandaatteja ei voitu tunnustaa laillisiksi. Ja väärää mandaatteja ei saa panna samalle laudalle oikeiden kanssa, joita kukaan ei ole kiistänyt.

Millaiset mandaatit kiistettiin? Sellaiset, joita annettaessa oli tehty virheitä, esimerkiksi oli puuttunut valvonta kontrollikomission jäsenten taholta, ennen äänestystä ei ollut ollut väittelyä (käsittelyä), ei oltu äänestetty „vaali-ohjelmista” (s.o. ei oltu kysytty *kaikilta* äänestäjiltä, kannattavatko he sopimuksia kadettien kanssa vai vastustavatko he niitä). Väärää mandaatteja ei voida tunnustaa demokraattisesti saaduiksi.

Nyt herää kysymys, miten tuli menetellä kiistettyjen mandaattien suhteen? Mahdotonta oli käsitellä jokaista tapausta erikseen. Sitä varten olisi pitänyt istua päivä liikaa, mutta konferenssilla oli aikaa *täpärästi*: hädin tuskin ehdittiin pitää se siihen mennessä, kun työläisten *piti* lähteä valitsemaan valtuusmiehiä (tammikuun 7 p:nä).

Ei ollut muuta ulospääsyä kuin „edustusnormin” korottaminen *kaikkien kiistettyjen* mandaattien osalta, s.o. ottaa niihin nähden laskuperustaksi yksi mandaatti jokaista 75 eikä jokaista 50 ääntä kohden. Tähän keinoon turvauduttiin kolmesta syystä: 1) se teki lopun mielivallasta ja molemminpuolisesta ärtyneisyydestä arvioitaessa erillisiä kiistanalaisia mandaatteja; 2) se asetti samanlaisten ehtojen alaisiksi kummankin osapuolen kiistämät mandaatit; 3) se pohjautui päätökseen, jonka Pietarin komitea oli hyväksynyt jo kauan ennen konferenssia,— nimittäin: Pietarin komitea oli päättänyt, että niissä tapauksissa, kun on kerrassaan mahdotonta valita edustajia konferenssiin demokraattisesti (kun esim. poliisiolojen vuoksi ei voida kutsua koolle

kokousta), edustajiksi päästettäköön nekin, joita ei ole valittu täysin demokraattisesti, mutta tällöin *korotettakoon* edustusnormia, s.o. päästettäköön 1 edustamaan jokaista 75, 100 j.n.e. eikä 50:tä.

Ottakaapa nyt kiistettyjen ja kiistämättömien äänten määrä. Kun laskemme 1 edustajan 50 ääntä kohti, niin kiistämättömistä on bolshevikkeja 37 ja menshevikkejä 16. Kun laskemme 1 edustajan 75 ääntä kohti, niin kiistetyistä on bolshevikkeja 4 ja menshevikkejä 12. Yhteensä 41 bolshevikkiä (ynnä 1 sotilasjärjestöstä, jossa demokraattiset vaalit eivät ole mahdolliset) ja 28 menshevikkiä.

Piireittäin nämä lopullisesti vahvistetut 70 mandaattia jakautuivat seuraavasti:

Vasiljevski Ostrovin.....	7	bolshevikkia,	6	menshevikkiä.	Yhteensä	13
Viipurin	2	"	4	"	"	6
Kaupungin	5	"	7	"	"	12
Rautatien.....	1	"	2	"	"	3
Latvialaisten.....	2	"	1	"	"	3
Moskovan	4	"	4	"	"	8
Narvan	—	"	—	"	"	—
Neyskin	2	"	1	"	"	3
Piirikunnan	9	"	1	"	"	10
Käsityöläisten (kauppa- apulaisten)	4	"	—	"	"	4
Pietarin	3	"	2	"	"	5
Eestiläisten.....	2	"	—	"	"	2
Sotilasjärjestö	1	"	—	"	"	1
<i>Yhteensä</i>	<i>42</i>	"	<i>28</i>	"	"	<i>70</i>

Tästä nähdään, että konferenssin kokoonpanoa koskevat valitukset ovat aivan perusteettomia. Tietysti, jos väelle, joka ei ole selvillä asioista, mennään huutamaan, että sen ja sen edustajan mandaatti on jäävätty, sen ja sen valtuuksia ei ole tunnustettu, niin se voi tehdä hetkellisen vaikutuksen, ellei väki syvenny miettimään asiaa paremmin. Mutta sehän ei ole kiistaa, vaan tyhjää toraa.

Ei tarvitse muuta kuin tutustua konferenssin kokoonpanoa koskeviin tietoihin, niin käy heti selväksi, ettei edustusnormin korottamisessa *kaikkiin* kiistettyihin ääniin nähden ollut *mitään* mielivaltaista. Eihän se ollut sattuma, että jääväämättömiä ääniä, joita kukaan ei kiistänyt, osoitautui olevan 2.635 ja kiistettyjä ääniä vain 1.246! Ja eihän voida väittää vakavasti, että kiistettyjen äänien *valtaosa* oli kiistetty sattumalta, aivan perusteettomasti!

Ajatelkaapa esimerkiksi sitä, mitä merkitsee „vaaliohjelman” äänestäminen, jonka menshevikit toimittivat niin usein (vain sen vuoksi heille kertyikin miltei tuhat kiistettyä ääntä). Se merkitsee, ettei *kaikilta* puolueen jäseniltä kysytä, ovatko he sen kannalla, että tehdään sopimuksia kadettien kanssa vai ovatko he kadetteja vastaan. Edustajain vaalit tapahtuvat ilman tällaista kyselyä eli vaaliohjelmitta. Konferenssi ei siis voi tietää *tarkalleen* itse puolueen jäsenten mielipidettä! Siis kiistakysymyksestä (joka koskee joukkojen toimintaa) ei kysytä *itse joukkojen* mieltä. Voidaanko tällöin välttää virheitä?

Voiko järjestödemokratismiin *vilpitön* kannattaja puolustaa sellaisia äänestyksiä? Demokratismi ei ole sitä, että joukot tuttavuuden pohjalla luottavat erinäisiin edustajiinsa, vaan sitä, että koko joukko itse äänestää tietoisesti tärkeimpien kysymysten olemuksesta.

Ja lopuksi, konferenssin kokoonpanoa koskevat valitukset on tunnustettava aivan perusteettomiksi vielä senkin vuoksi, että viime aikoina Pietarissa on pidetty *useita* samantapaisia konferensseja. Vuosi sitten pidettiin konferenssi boikottikysymyksestä. Yliotteen saivat bolshevikit. Ensimmäisen Duuman aikana pidettiin konferenssi kysymyksestä, joka koski duuma- (s.o. kadetti-) ministeristö -vaatimuksen kannattamista. Yliotteen saivat bolshevikit.

Eikö nyt ole naurettavaa kuulla, että bolshevikkien saama yliote kysymyksessä, joka koskee kadettien kanssa tehtäviä vaalisopimuksia, olisi satunnainen?

II

KYSYMYS KONFERENSSIN JAKAANTUMISESTA

Puolueen Keskuskomitea, jossa menshevikit ovat lukumäärältään enemmistönä, vaati Pietarin konferenssia jakaantumaan kaupungin ja läänin konferensseiksi. Poislähtönsä puolustukseksi menshevikit yrittävät vedota siihen, ettei tätä vaatimusta täytetty.

Katsotaanpa, oliko tuo vaatimus puolueen sääntöjen mukaan laillinen, oliko se konferenssille velvoittava, oliko se toteutettavissa.

Puolueemme säännöt määrittelevät täysin tarkasti sen demokraattisen järjestörakenteen. Koko järjestö rakentuu alhaalta ylös ja valinnallisuuden pohjalle. Puolueen sään-

töjen mukaisesti paikallisjärjestöt on julistettu itsenäisiksi (autonomisiksi) paikallisessa toiminnassaan. Sääntöjen mukaan Keskuskomitea yhdistää ja suuntaa koko puolueen työtä. Sen vuoksi on selvää, että sillä ei ole oikeutta sekaantua paikallisjärjestöjen *kokoonpanon* määrittelemiseen. Kun kerran järjestö rakentuu alhaalta ylös, niin sekaantuminen sen kokoonpanoon ylhäältäkin olisi koko demokratismiin ja kaikkien puoluesääntöjen mitä täydellisintä rikkomista. Olettakaamme, että järjestö syystä tai toisesta yhdistää erilaisia osia, se yhdistää esimerkiksi kaupungin ja läänin. Demokraattisen rakenteen vallitessa tätä yhdistymistä ei voida estää (tai määrätä toimitettavaksi) yläportaan käsitystä. Siis jakaantuminen on mahdollista vain alaportaan sitä halutessa: kaupunki voi erota läänistä, eikä kukaan voi kieltää sitä sellaisesta. Lääni voi erota kaupungista, eikä kukaan voi kieltää sitä sellaisesta. Kun ei alhaaltakäsin järjestön yksikään jossain määrin suurempi, jossain määrin itsenäisempi osa ole vaatinut erkaantumista, niin se merkitsee, ettei Keskuskomitea ole voinut saada *yhtäkään* järjestön vaikutusvaltaista osaa *vakuuttumaan* eroamisen välttämättömyydestä! Kun tällaisissa oloissa yritetään ylhäältäkin pakottaa jakaantumaan, niin se on demokratismiin pilkkaamista, puolueen sääntöjen pilkkaamista. Se ei merkitse mitään muuta kuin sitä, että Keskuskomitean valtaa yritetään käyttää vahingoksi, s.o. ei puolueen yhtenäisyyden eduksi, vaan puolueen yhden osan (menshevikkien) eduksi, käyttää sitä paikallisten työntekijäin tahdon ja päätöksen väärentämiseksi.

Keskuskomitea käsitti niin hyvin vaatimuksensa perusteettomuuden, että käytti *yleisessä kirjallisessa* päätöksessään hyvin varovaista sanontaa. Keskuskomitean yleinen päätös *kehottaa* kaikkia puoluejärjestöjä mukauttamaan „*mikäli mahdollista*” (kirjaimellinen sanonta!) järjestöjen puitteet vaalipiirien puitteita vastaaviksi. Tällaisen neuvon velvoittavuudesta ei voinut olla puhuttakaan — *eikä siitä puhuttukaan*. Se, että Keskuskomitealla oli joitakin erikoisia tarkoitusperiä nimenomaan Pietarin suhteen, näkyy siitä, että Keskuskomitea ei ole vaatinut konferenssin jakamista *missään muussa Venäjän kaupungissa*. Esimerkiksi Vilnossa kaupunkikonferenssiin osallistuvat myös *kaupunkipiirin* ulkopuolella, s.o. *toisessa* vaalipiirissä sijaitsevien laitosten sosialidemokraattien edustajat. Keskuskomitea ei

ole edes aikunut herättää kysymystä Vilnon konferenssin jakamisesta!

Odessassa myös pidettiin yksi yhteinen konferenssi, vaikka sielläkin osa laitoksista on poliisihallinnollisten kaupunginrajojen ulkopuolella. Ja voitaneenkohan mainita ainoatakaan suurta kaupunkia, jossa järjestön puitteet vastaisivat kaupungin ja lääniosan poliisihallinnollista jakoa? Voitaneenkohan puhua vakavasti sellaista, että suurkaupungeissa, sosialidemokraattisen työväenliikkeen keskuksissa, olisi erotettava erikseen *etukaupunki*, useinkin kaikkein suurimmat tehtaat, *proletaarisimmat „esikaupungit”*? Se on niin karkeaa terveän järjen pilkkaamista, että tuollaiseen syyhyyn ovat voineet turvautua vain sellaiset ihmiset, jotka ovat kerrassaan kursailemattomia etsiskellessään syytä kahtiajakaantumista varten.

Tarkastelkaapa Pietarin piirejä saadaksenne varmuuden siitä, että vaatimus konferenssin jakamisesta ei ollut toteutettavissa. Jotta voitaisiin jakaa järjestö yleensä tai muun muassa konferenssi kaupungin- ja lääninkonferenssiksi, on joko tiedettävä jokaisen puolueen jäsenen osoite, asuinpaikka, tahi omattava valmiit puoluesolut, osastot, piirit, jotka on muodostettu *alueperusteen* mukaan, s.o. piirit, jotka on muodostettu sen perusteella, missä *poliisipiirissä* puolueen jäsenet asuvat tahi missä tehtaat sijaitsevat.

Huomaamme oitis, että Pietarissa (kuten luultavasti useimmissa Venäjän kaupungeissa) piirejä, alapiirejä ja alimpia soluja ei ole muodostettu yksinomaan alue- (paikkakunta-) perusteen mukaan, vaan *myös ammatillisen* perusteen (se tai tämä käsityöala, työläisten ja yleensä väestön elinkeinot) ja *kansallisen* perusteen mukaan (eri kansallisuus, toinen kieli).

Esimerkiksi Pietarissa on *rautatien* piiri. Se on muodostettu ammatillisen perusteen mukaan. Miten sen voi jakaa kaupunki- ja lääniosaan? Jok'ikisen rautatietyöläisen asuinpaikanko mukaan: Pietari, Kolpino, muut asemat? Vaiko sen mukaan, missä sijaitsevat junat, joilla Keskuskomiteamme onnettomuudeksi on tapana liikkua Pietarin „kaupungista” „lääniiin” ja vieläpä eri lääneihinkin?

Yrittäkääpä jakaa *latvialainen* piiri! Ja sitten seuraavat vielä eestiläinen piiri ja sotilasjärjestö.

Eikä alueellisiakaan piirejä voida jakaa. Työläiset itse puhuivat siitä konferenssissa. Eräs Moskovan piirin työläi-

nen nousi seisomaan ja sanoi: tiedän piirissämme olevan tehtaita, jotka sijaitsevat lähellä kaupungin rajaa. Heti töiden päätyttyä näet osan työläisistä suuntaavan kulkunsa „kaupunkiin” ja toisen osan — „lääniin”. Miten me tässä sitten jaamme? Ja työläiset suorastaan nauroivat Keskuskomitean ehdotukselle.

Vain hyvin naiiveilta ihmisiltä voi jäädä huomaamatta koko tämän tapahtuman varsin läpinäkyvä alkusyy. Vain hyvin naiivit ihmiset voivat sanoa: sittenkin olisi pitänyt yrittää jakaantua „likipitäen”, „mikäli mahdollista”.

Jos jaetaan likipitäen, niin pitää siis sallia jossain määrin *mielivaltaisuutta*, sillä *mahdotonta* on jakaa tarkasti latvialaisten, rautatien y.m. piirejä. Ja kaikenlainen mielivalta aiheuttaisi uusia, loputtomia vastalauseita, valituksia, uusia Keskuskomitean päätöksiä ja antaisi äärettömän paljon uusia syitä kahtiajakaantumiseen. Katsokaa piirilueteloa (joka on esitetty ylempänä)—huomaatte, että voi löytyä ihmisiä, jotka julistavat puhtaasti kaupunkipiireiksi, epäilemättömästi kaupunkipiireiksi, vain neljä: Vasiljevski Ostrovin, Kaupungin, Viipurin ja Pietarin piirin. Miksi vain nämä? Siksi, että niissä *menshevikeillä olisi ylivoima*. Entä millä tavalla tuollaista mielivaltaisuutta voitaisiin puolustella?

Entä millä tavalla Keskuskomitea on puolustanut sitä mielivaltaisuutta, että Vilnoa se ei ole edes aikonutkaan jakaa, mutta Pietarilta vaati jakaantumista? Jos käy väittämään mielivaltaisuutta vastaan, niin kuka on lopullisesti ratkaiseva väittelyynne? Se sama Keskuskomitea...

Naiiveimmatkin ihmiset käsittävät nyt, että valitukset, jotka koskevat konferenssin kokoonpanoa ja sen kieltäytymistä jakaantumisesta, ovat pelkkää silmäin lumetta. Mutta asian ydin on siinä, että menshevikit ovat päättäneet olla alistumatta Pietarin järjestön enemmistön tahtoon ja panna vaalien aattona toimeen kahtiajaon loikatakseen sosialistityöläisten puolelta kadettien puolelle.

III

MITÄ MERKITSEE MENSHEVIKKIEN POISTUMINEN KONFERENSSISTA?

Tekemämme johtopäätös saattaa tuntua jostakusta lukijasta liian jyrkältä. Mutta totuuden salaaminen, sen hämäriminen vakavassa poliittisessä asiassa ei mielestämme ole

soveliasta sosialistille. Asioita pitää nimittää niiden omalla nimellä. On paljastettava kaikenlaiset verukkeet ja silmäkääntötemput, jotta työläisjoukot käsittäisivät täysin selvästi asian olemuksen. Ainoastaan porvaripuolueet pitävät vaaleja kulussientakaisena pelinä ja saaliinjakona. Työväenpuolueen sitä vastoin on pyrittävä ennen kaikkea siihen, että kansa ymmärtäisi oikein puolueiden väliset suhteet, käsittäisi oikein omat etunsa ja taistelutehtävänsä, käsittäisi oikein kulussientakaisten tapahtumain olemuksen.

Olemme nähneet, että valitukset VSDTP:n Pietarin järjestön konferenssin kokoonpanosta ja siitä, että se ei halunnut jakaantua, ovat pelkkiä verukkeita. Tiedämme asian olemuksen olevan hyvin yksinkertaisen. Menshevikit halusivat hinnalla millä hyvänsä saada aikaan sopimuksen kadettien kanssa. Menshevikit tiesivät, että Pietarin järjestön jäsenten enemmistö ei ole samaa mieltä. Yleisvenäläisessä konferenssissa menshevikit päättivät alistua joka paikkakunnalla paikallisen järjestön päätökseen. Nyt he *ovat rikkoneet* lupauksensa, yrittäen *kahtiajakaantumisella* saavuttaa tarkoitusperänsä.

31 konferenssista poistunutta menshevikkiä ovat jo tänään (tammikuun 13 pnä) ilmoittaneet Pietarin lehdissä, että he ehdottavat blokkia sekä kadeteille että kaikille työpuolueille, ei yksinomaan sosialistivallankumouksellisille ja trudovikeille (joille konferenssi ehdotti sopimusta), vaan „kansansosialisteillekin”.

Asia on siis aivan selvä. Tietoinen proletariaatti on päättänyt käydä itsenäistä vaalikamppailua. Pikkuporvaristo (trudovikit muun muassa) horjuu, poukkoilee puoleen ja toiseen, se saattaa pitää sopimuksen tekoa kadettien kanssa parempana kuin periaatteellista taistelua. Menshevikit ovat työväenpuolueen pikkuporvarillinen osa. Viime tingassa he, turvautuen mitä jonninjoutavimpiin verukkeisiin, hylkäävät vallankumouksellisen proletariaatin ja siirtyvät kadettien puolelle.

Sen, että tämä johtopäätös pitää paikkansa, vahvistavat parhaiten kadettilehdet. Kadetteja ainakaan ei kukaan voi enää epäillä myötätuntoisiksi Pietarin, s.o. bolshevistisen sosialidemokratian katsomuksia kohtaan!

Vilkaiskaapa kadettipuolueen pää-äänenkannattajaa „Retsh” lehteä. Kaikki tietävät mainiosti, että yhdessä

„Tovarishtsh” lehden kanssa se on jatkuvasti sysinyt menshevikkejä kahtiajakaantumiseen ja yrittänyt kaikin tavoin kehua heitä, erottaen heidät visusti bolshevikeista. Heti kun saatiin tietää, että menshevikit olivat poistuneet sosialidemokraattien konferenssista, „Retsch” julkaisi viipymättä (tammikuun 11 pnä) toimituksen artikkelin „Sosialidemokraattien konferenssi ja sopimukset”. Tässä artikkelissa *tervehditään* avoimesti menshevikkien „päätäväisyyttä”, *tervehditään kahtiajakaantumista*, jonka nämä ovat panneet alulle. Tässä artikkelissa sanotaan suoraan, että „*varsinaisten vallankumouksellisten puolueiden blokin ulkopuolelle*” (s.o. Pietarin sosialidemokraattien ja niiden ulkopuolelle, joille he ovat ehdottaneet sopimusta, s.o. sosialistivallankumouksellisten ja Työryhmän komitean ulkopuolelle) jäävät *menshevikit ja kansansosialistit* (pikkuporvarillisista työpuolueista maltillisin, puolikadettilainen puolue).

Ja kadetit sanovat avoimesti, että he ovat valmiit „*aloittamaan uudestaan*” neuvottelut „kummankin maltillisen sosialistisen puolueen kanssa”. He sanovat avoimesti, että „socialistipuolueiden keskuudessa tapahtunut differentiaatio (jakaantuminen) lupaa jossain määrin lähentää maltillisten sosialistien duumataktiikkakäsityksiäkin meidän omiin (s.o. kadettien) käsityksiimme”.

Nämä johtavan kadettilehden sanat ovat erittäin merkittäviä. Kadetit eivät rajoitu menshevikkien käänteeseen käytännöllisten tulosten arviointiin. Kadetit näkevät selvästi, että menshevikkien järjestelemällä kahtiajakaantumisella on periaatteellinen merkitys, t.s. että tämä kahtiajakaantuminen tosiasiasa muuttaa menshevikkien suhtaantumista poliittista taistelua ja työväenluokan tehtäviä koskeviin peruskatsomuksiin. Kadetit ovat käsittäneet mainiosti, että menshevikit eivät ole tehneet käännöstä yksinomaan siinä, että he sallivat käytännössä sopimustenteon, vaan he ovat tehneet käännöksen myös porvariston peruskatsomusten puoleen, loitonneet proletaarisesta politiikasta ja lähenneet porvarillista politiikkaa. „Retsch” sanoo suoraan, että *maltilliset sosialistit* (s.o. menshevikit) lähenevät kadettien taktiikkaa, tunnustavat tosiasiallisesti kadettien ensisijaisuuden ja johtavan osuuden. Tietämättä vielä, hyväksyvätkö eserrät ja trudovikit sosialidemokraattisen konferenssin ehdotuksen, kadetit ottavat jo huomioon poliittisten voimien

täysin selvän keskinäisen suhteen: liberaalinen porvaristo johtaa maltillista pikkuporvaristoa ja proletariaatin pikkuporvarillista osaa; vallankumouksellinen proletariaatti kulkee itsenäisesti, temmaten parhaassa (meille parhaassa ja kadeteille pahimmassa) tapauksessa mukaansa vain osan pikkuporvaristosta.

Nimenomaan näin kuvaavat asiaa kadetit. Eikä voida olla tunnustamatta kadettien olevan siinä aivan oikeassa. Liberaalisen porvariston, työväenluokan ja pikkuporvariston politiikan ainainen keskinäinen suhde, joka on kiertämättömästi ominainen kaikille kapitalistisille maille, kuvastuu Pietarin pikku tapahtumassa kuin aurinko pienessä vesipisarassa. Liberaalinen porvaristo pyrkii aina ja kaikkialla lahjomaan kehittymättömiä joukkoja edustajapaikoilla vieroittaakseen ne vallankumouksellisesta sosialidemokratiasta. Kadetit alkavat soveltaa Venäjällä porvariston „englantilaisista” tapaa taistella proletariaattia vastaan, ei väkivaltaa käyttämällä, vaan lahjomalla, imartelemalla, hajottamalla, hyvittelemällä „maltillisia”, tekemällä heistä ministereitä, edustajia, valitsijamiehiä y.m.s.

Kadettilaisen „Retshin” maininta neuvottelujen „aloittamisesta uudestaan” on myös täysin selvä. Niin kauan kun sosialidemokraatit olivat yhdessä ja sosialidemokraattiset vallankumousmiehet olivat enemmistönä heidän keskuudessaan, neuvottelut olivat keskeytyksissä. Nyt, kun „kumpikin maltillinen sosialistinen puolue” on erkaantunut vallankumouksesta, nyt kadetit ilmoittavat: „neuvottelut voitaisiin aloittaa uudestaan”.

Ellei näiden sanojen käytännöllinen merkitys ole lukijalle täysin selvä, niin selitämme ne hänelle. Kadetit tarjosivat vasemmistolaisille kahta paikkaa (kuudesta), nimittäin: yhden paikan työväenkuurialle ja yhden yleensä sosialisteille. Neuvottelut keskeytyivät. Nyt kadetit jälleen kutsuvat „maltillisia sosialisteja”: ostaja, tule takaisin, voidaanhan sitä sopia! Nyt annamme joko paikan menshevikille ja toisen „kansansosialistille” tahi jopa kerrassaan kolmekin paikkaa.

Juuri sitä merkitsevät kadettien sanat neuvottelujen „aloittamisesta uudestaan”: *vasemmistolaisille me emme antaneet periksi, mutta maltillisille vasemmistolaisille me annamme periksi!*

Naiivi tahi politiikan alalla kokematon henkilö voi pyörittää päättään miten paljon tahansa, ilmaista epäilyksensä, olla osaaottavainen j.n.e.,— asia ei siitä muutu. Eihän ole tärkeää se, *nimenomaan miten* on tietty tulos saatu, tärkeää on itse tulos (s.o. kadeteille se ei ole tärkeää, mutta työväenjoukoille, jotka haluavat suhtautua *tietoisesti* politiikkaan, se on hyvin tärkeää).

Emme tiedä, miten nimenomaan noita menshevikkien ja kadettien neuvotteluja käytiin — kirjallisesti, suullisesti vaiko pelkästään vihjauksin. Ehkä huomattavat maltilliset menshevikit *olivat* vain *vihjailleet* kadettijohtajien kuullen mahdollisesta kahtiajakaantumisesta sosialidemokraattien keskuudessa, vihjailleet, että *piirien mitassa* sopimukset ovat mahdollisia. Ja kadetit tietenkin oivalsivat siinä samassa tuon vihjeen: „he” aiheuttavat kahtiajakaantumisen Pietarin sosialidemokraattien keskuudessa, ja me viemme „heidät” piirin ehdokaslistalle! „He” meille ja me „heille”. Onkohan tuo vähemmässä määrässä reaalinen, asiallinen ja kestävä sopimus kuin se, jos „he” olisivat menneet suoraa päätä Kutlerin, Miljukovin tahi Nabokovin luo ja sanoneet ilman muuta: me jaamme teille kahtia Pietarin sosialidemokraattien konferenssin, mutta viekää te läpi ehdokkaamme jonkin piirin ehdokaslistalla?

Se on tosiasia, että *juuri tuollaista* on liberaalisten porvarien ja sosialidemokratian opportunistien politiikka *kaikissa* perustuslaillisissa maissa. Venäjän työläisten *on opittava ymmärtämään* tuota politiikkaa, elleivät he halua olla helposti narrattavissa. Jo Tshernyshevski sanoi: se, joka pelkää liata käsiään, älköön ryhtykö poliittiseen toimintaan¹²⁰. Se, ken osallistuu vaaleihin ja pelkää liata kätensä porvarillisen politikoinnin lokaa penkoessaan, menköön matkoihinsa. Naiivit hienokätiset herrastelijat aiheuttavat vain vahinkoa politiikassa pelkäämällä katsoa suoraan asian ytimeen.

Toisena porvarillisen lehdistön lausuntona, joka täydellisesti vahvistaa *meidän* antamamme arvion kahtiajakaantumisesta, on „Tovarishth” lehdessä (tammikuun 10 pnä) julkaistu rva Kuskovan lausunto. Hän tervehtii menshevikkejä aivan samalla tavalla, yllyttää heitä lopulliseen kahtiajakaantumiseen, neuvoa heitä olemaan tekemättä

„kompromisseja” bolshevikkien kanssa ja lupaa heille apua „rabotshejedelolaisten” nimissä.

Jotta voitaisiin ymmärtää tämä rva Kuskovan artikkeli, pitää tietää, kuka hän on. Kerromme siitä, sillä suurin osa työläisistä ei sitä tiedä.

Venäjän sosialidemokraattinen työväenpuolue perustettiin vuonna 1898. Vuonna 1899 rva Kuskova ja hra Prokopovitsh olivat puolueen jäseniä, nimittäin sen ulkomaisen järjestön jäseniä, ja järjestön johdossa oli siihen aikaan Plehanov, joka oli *silloin* vallankumouksellinen sosialidemokraatti. Rva Kuskova sen sijaan oli jo silloin niin kuin nykyäänkin opportunisti, puolusti pikkuporvarillisia katsomuksia sosialidemokratiassa, puolusti bernsteiniläisyyttä, s.o. viime kädessä työväenluokan alistamista liberaalisen politiikan alaiseksi. Selvimmin rva Kuskova ilmaisi katsantokantansa kuuluisassa „Credossa” (luetaan: kredo, se merkitsee: uskontunnustus, ohjelma, maailmankatsomuksen esitys). Tässä „Credossa” sanottiin: työläisten tulee käydä taloudellista taistelua ja liberaalien — poliittista taistelua. „Rabotshejedelolaiset” (socialidemokratian opportunistien silloinen nimitys) kallistuivat oikeastaan samanlaiseen katsomukseen. Plehanov julisti noille katsomuksille sodan elämästä ja kuolemasta (jossa häntä auttoivat venäläiset vallankumoukselliset sosialidemokraatit) ja jakoi tällä pohjalla *kahtia* VSDTP:n ulkomaisen järjestön. Hän julkaisi opportunisteja ja varsinkin rva Kuskovaa vastaan suunnatun kirjasen „Vademecum” („Matkaopas” rabotshejedelolaisille).

Silloin rva Kuskova ajettiin pois sosialidemokraattisesta puolueesta. Yhdessä hra Prokopovitshin kanssa hän siirtyi liberaalien, kadettien, puolelle. Sitten hän hylkäsi kadettien, ja hänestä tuli „puolueettoman” kadettilaisen „Tovarishitsh” lehden „puolueeton” kynäilijä.

Rva Kuskova ei ole yksilö. Hän on *tyypillinen* näyte pikkuporvarillisesta intelligenssistä, joka tuo opportunistia työväenpuolueeseen ja vaeltaa sosialidemokraattien luota kadettien luo, kadettien luota menshevikkien luo j.n.e.

Tällainen väki se nyt lyö rumpua ja huutaa hurraata tervehtien kahtiajakaantumista, jota menshevikit järjestelivät Pietarin sosialidemokraattien keskuudessa.

Sellaiselle väelle luovuttavat proletariaatin asian ne työläiset, jotka seuraavat menshevikkejä.

IV

POLIITTISET PUOLUEET
JA EDESSÄOLEVAT VAALIT PIETARISSA

Millä tolalla ovat vaaliasiat Pietarissa tällä haavaa?

Nyt on jo selvää, että vaaleissa tulee olemaan kolme tärkeintä ehdokaslistaa: mustasotnialaisten lista, kadettien lista ja sosialidemokraattien lista.

Ensimmäistä yhtyvät kannattamaan lokakuulaiset, toista kaiketi menshevikit ja kansansosialistit, kolmatta ehkä trudovikit ja eserrät, vaikka on varsin mahdollista, että nämä horjuvat puolueet, jotka eivät tähän mennessä ole antaneet lopullista vastausta, myös seuraavat (osittain sosialidemokraattien keskuudessa tapahtuneen kahtiajakaantumisen vuoksi) kadetteja.

Onko Pietarissa mustasotnialaisvaaraa, s.o. vaaraa, että mustasotnialaiset voittavat vaaleissa? Menshevikit, jotka ovat siirtymässä nyt sosialistien puolelta kadettien puolelle, sanovat, että on.

He puhuvat silkkaa valhetta.

Yksinpä kadettien „Retsh” lehdestäkin, joka on varovainen, diplomaattinen ja suojelee liberaalien etuja jok’ikisessä pikkuseikassakin, yksinpä tuosta „Retsh” lehdestäkin hra Vergezshskin kirjoituksesta saamme lukea, että vaalikokouksissa lokakuulainen on kerrassaan syrjityssä asemassa, että valitsija horjuu kadettien ja sosialistien välillä.

Kaikki tiedot vaalikokouksista ja niistä vaikutelmista, joita ovat aiheuttaneet lidvaliadi ¹²¹, Herzensteinin murhaajain oikeusjuttu ¹²², mustasotnialaisten urotekoja koskevat paljastukset j.n.e., osoittavat selvästi, että oikeistopuolueet eivät nauti minkäänlaista arvonantoa valitsijain keskuudessa.

Se, ken nyt vielä puhuu mustasotnialaisvaarasta vaaleissa, pettää itseään ja pettää työväenjoukkoja. Nyt nähdään jo selvästi, että huutamalla mustasotnialaisvaarasta kadetit yrittävät houkutella puolelleen vähätietoiset joukot.

Mustasotnialaisvaarana ei ole mustasotnialainen äänestämisen, vaan mahdolliset hallituksen väkivallanteot, mahdolliset valitsijamiesten vangitsemiset y.m. Tätä vaaraa vastaan ei ole etsittävä keinoja siitä, että tehdään sopimuksia kadettien kanssa, vaan siitä, että kehitetään joukkojen vallankumouksellista tietoisuutta ja

vallankumouksellista päättäväisyyttä. Mutta kadetitpa ovatkin eniten jarruttamassa tämän tietoisuuden ja päättäväisyyden kehittämistä.

Todella vakavaa taistelua Pietarissa käydään kadettien ja sosialidemokraattien kesken. Työpuolueet ovat todistaneet heikkoutensa, todistaneet sen sillä, että seuraavat maltillisinta ja puolikadettilaista „kansansosialistista” puoluetta, ja sillä, että ne eivät yleensä osoita minkäänlaista itsenäisyyttä eivätkä lujuttua.

Elleivät menshevikit olisi pettäneet sosialisteja vaalien aattona, trudovikit ja eserrät epäilemättä *hyväksyisivät meidän* ehtomme. On epäilemätöntä, että valitsijain *joukot*, jotka Pietarissa niin kuin muuallakin muodostuvat köyhälistöstä, seuraisivat sosialisteja ja trudovikkeja eivätkä kadetteja. Siinä tapauksessa Pietarin vaalit tulisivat merkitsemään vakavaa taistelua, joka selvässä ja näkyvässä muodossa asettaa koko Venäjän ratkaistavaksi Venäjän vallankumouksen tulevaisuutta koskevat *peruskysymykset* *.

Menshevikkien petturuus vaikeuttaa meidän osaltamme vaaliasiaa, mutta sen vuoksi *sosialidemokratian itsenäisen kamppailun* periaatteellinen merkitys käy *entistä tärkeämmäksi*. Proletariaatilla ei ole eikä voikaan olla pikkuporvariston horjumista vastaan muita keinoja kuin joukkojen luokkatietoisuuden ja -yhtenäisyyden kehittäminen, niiden opettaminen poliittisen kehityksen antaman *kokemuksen* pohjalla.

Sillä aikaa kun trudovikit horjuvat, sillä aikaa kun menshevikit hierovat kauppoja, meidän on kaikin voimin harjoitettava itsenäistä agitaatiota. Tietäkööt kaikki, että sosialidemokraatit esittävät joka tapauksessa ja ehdottomasti oman ehdokaslistansa. Ja tietäkööt kaikki valitsijain köyhälistökerrokset, että ne joutuvat tekemään valinnan kadettien ja sosialistien välillä.

Valitsijat ajatelkoot tätä valintaa. Tästä ajattelusta on joka tapauksessa suurta hyötyä joukkojen *tietoisuuden*

* Tässä suhteessa on mielenkiintoinen äskettäin pidetty Koloman valitsijain kokous. „Trudovikki” Vodovozov (joka lienee muuttanut trudovikiksi vain saadakseen trudovikit hilatuksi kadettien hännille) panee äänestykseen ja vie läpi päätöksen: kadeteille annettakoon kaksi paikkaa yhteisen vasemmistoblokin kuudesta paikasta. Oi pyhä yksinkertaisuus! Jotta voitaisiin antaa pienempi osa paikoista, on *ensin* voitettava, hra Vodovozov, eikä laahustettava kadettien jäljessä! Ja silti *tuollainenkin* kokous, jolla oli *tuollainen* esilaulaja, osoitti äänestyksellään, että joukot ovat mielialaltaan kadetteja vasemmistolisempia. Velvoittisautemme on panna tuollaiset joukot tekemään valintansa: liberaalisen porvariston vaiko vallankumouksellisen proletariaatin puolesta?

kehittämisen asialle — asialle, joka on tärkeämpi kuin on edustajanpaikan saanti Iksille tahi Igrekille kadeteilta. Jos kaupunkiköyhälistön joukot vielä kerran haksahtavat uskomaan kadettien lupauksia, vielä kerran viehättyvät herrojen Gurkojen, herrojen Kutlerovien ja Miljukovien meluaviin liberaalisiin fraaseihin ja liberaalisiin „rauhallisen” edistyksen ja „rauhallisen” lainsäädännän lupailuihin, niin tapahtumat kyllä paljastavat pian viimeisetkin harhakuvitelmat.

Vallankumouksellisen sosialidemokratian on sanottava joukoille koko totuus ja kuljettava järkähtämättä omaa tietään. Se, joka pitää arvossa proletariaatin taistelussa hankittuja Venäjän vallankumouksen todellisia saavutuksia ja jolla on työtätekevän ja riistetyn ihmisen vaisto,— seuraa proletariaatin puoluetta. Ja se, että tämän puolueen katsomukset ovat oikeita, käy joukoille yhä selvemmäksi ja selvemmäksi Venäjän vallankumouksen joka kehitysvaiheessa.

JÄLKISANAT

„Retsh” lehden pääkirjoitus tammikuun 14 päivältä antaa uutta vahvistusta sille, mitä olemme edellä sanoneet siitä, mikä merkitys on menshevikkien siirtymisellä sosialistien puolelta porvariston puolelle. „Retsh” on voitonriemuinen sen johdosta, että sen ennakkonäkemyks on käynyt toteen, että Pietarissa menshevikit ovat erkanemassa ja puuhaavat omaa erikoista järjestöään. „Niin on tapahtunutkin”, sanoo lehti vedoten aikaisempiin numeroihinsa. „Osa sosialidemokratista, joskaan ei vaikutusvaltaisain, mutta sen sijaan taipuvaisin parlamenttitoimintaan, on alkanut kannattaa ehdotuksiamme”.

Niin, se on totta. Menshevikit *ovat alkaneet kannattaa liberaalisia porvareita* niiden pyrkiessä erottamaan työväenpuolueen opportunistista osaa ja alistamaan se kadettien johdettavaksi. Edellä näimme, että „Retsh” on jo erottanut menshevikit ja kansansosialistit vallankumouksellisista puolueista sanomalla niitä „maltillisiksi sosialisteiksi”. Nyt „Retsh” ottaa seuraavan askeleen. Se sanoo, että sosialinarodnikitkin (kansansosialistit) pitänevät parempana blokkia kadettien kanssa. Se sanoo: „menshevikit ovat päättäväisesti alkaneet myöntyä *yhteisen oppositioblokin muodostamiseen*”. „Täytyy tunnustaa, että kadettien, menshevikkien ja sosialinarodnikkien oppositioblokin mahdollisuus on tullut huomattavasti suuremmaksi bolshevikkien kieltäytymisen jälkeen”.

Siis kadetit ovat nyt itse tunnustaneet, että vaaleissa tulee olemaan kolme blokkia tai joka tapauksessa kolme poliittista perusvoimaa: hallitusblokki, oppositioblokki ja vallankumouksellinen blokki. Tämä jako on aivan oikea. Huomaamme, että kadetit joutuvat olosuhteiden pakottamina

tunnustamaan sen, johon olemme kauan sitten ja hellittä-mättä viitanneet. Ja huomaamme niin ikään, että vallan-kumouksellisessa „blokissa” seisoo täysin lujalla kannalla *toistaiseksi* ainoastaan vallankumouksellinen sosialidemo-kratia. Muut ainekset ja muun muassa vallankumoukselli-nen pikkuporvaristo („socialistivallankumoukselliset”) yhä vieläkin horjuvat.

Se periaatteellinen merkitys, joka on menshevikkien siirtymisellä kadettien puolelle, käy yhä selvemmäksi. Men-shevikkien vaaliohjelmien ja periaatteellisten päätöslausel-mien (esim. yleisvenäläisessä sosialidemokraattisessa konfe-renssissa) hyvät sanat, sanat siitä, että he tulevat paljasta-maan rauhallisen tien harhakuvitelmat, että he neuvovat valitsemaan Duumaan taistelijoita eikä anojia j.n.e. y.m. j.n.e.,— kaikki nuo sanat ovat osoittautuneet *vain sanoiksi*. Todellisuudessa menshevikit ovat menetelleet siten, että kadetit ovat alkaneet taluttaa heitä perässään, *oman poli-tiikkansa perässä*. Todellisuudessa menshevikit *ovat joutu-neet* „oppositioblokkiin”, s.o. heistä on tullut pelkkä kadet-tien lisäke.

Eikä siinä kaikki. „Retshin” pääkirjoitus tammikuun 14 päivältä paljastaa senkin, *minkä hinnan* kadetit aikovat maksaa menshevikeille kadettien kannattamisesta ja oppo-sitioblokkiin liittymisestä. Tuona hintana on yksi duuma-paikka, joka *riistetään työväenkuurialta*. Kuulkaa:

„Koska samalla (s.o. samalla, kun on muodostunut kadettien, menshevikkien ja kansansosialistien oppositio-blokki) on vähentynyt duumapaikkoja tavoittelevien määrä, niin ehkä uuden yhdistelmän vallitessa osoittautuu mah-dolliseksi hyväksyä kansanvapauden puolueen ehdotus ja rajoittua kahteen paikkaan kuudesta. Tietenkin luultavaa on, että nyt tähän ehdotukseen joudutaan tekemään jokin muutos. *Työväenkuurian valitsemalle henkilölle suunnitel-tua paikkaa ei konferenssin päätöksen jälkeen nähtävästi enää voida antaa bolshevikkityöläiselle*. Blokin uuden kokoonpanon vuoksi *menshevikit voinevat katsoa tuon pai-kan kuuluvan laillisesti heille*. Toinen niistä kahdesta pai-kasta, jotka kansanvapauden puolue luovuttaa pois, jäisi siinä tapauksessa kansansosialistien blokille”.

Mainio lehmäkauppa! Kadetteja voidaan onnitella huo-kean ostoksen johdosta! He ovat ostaneet noilla samai-silla kahdella „luovutettavalla” paikalla sekä kaikki

pikkuporvarilliset puolueet että työväenpuolueen pikkuporvarillisen osan — ja lisäksi *työläisten laskuun!*

Työläisten pitää menettää oikeus valita oma edustajansa työväenkuuriasta *sen vuoksi*, että menshevikit ovat kieltäytyneet sosialidemokraateista ja muuttuneet maltilliseksi sosialistiseksi puolueeksi („Retsh” lehden arvion mukaan) liittyen oppositioblokkiin. Pietarin työläiset menettävät kadettien heille suoman oikeuden määrätä omasta edustajanpaikastaan *sen tähden*, kun menshevikit ovat lähteneet kadettien eikä vallankumouksellisten sosialidemokraattien mukaan. Kadettien kanssa tekemästään pikku „lehmäkaupasta” menshevikit saavat pikku „myönnytyksen” työläisten eikä kadettien laskuun... Mikä mainio näyte niistä myönnytyksistä, joita porvaristo tekee „kansalle”! Porvaristo on valmis antamaan edustajanpaikan „kansan” puolustajille, jos nämä puolustajat siirtyvät porvariston puolelle...

Luultavasti työväenkuurian valtuutetut ja valitsijamiehet näkevät nyt, mitä *hyötyä* — ei vain periaatteellista, vaan käytännöllistäkin — heille on tuottava sopimus kadettien kanssa. Eikö ole selvää, että kadetit ovat luvanneet antaa (eivät ole antaneet, vaan ovat luvanneet antaa) työväenkuurialle yhden paikan sen vilpittömän myötätunnon vuoksi, jota he tuntevat todellisen kansan todellisen vapauden etuja kohtaan, eivätkä suinkaan sen vuoksi, että saisivat tietämättömät, puutteenalaiset joukot siirtymään porvariston puolelle?
